

На пжть

Намѣриха се и други другари и решихме да поскитаме изъ планината. Тогава нѣмаше още туристи, както сега. Тогава хората рѣдко скитаха изъ планинитѣ. Тогава се смѣха на тия, които скитаха изъ горитѣ и планинитѣ безъ работа, подиграваха се съ тѣхъ. Но все пакъ се намѣриха нѣколцина и започна приготвление-то. И цѣлиятъ малъкъ градъ вече знаеше за нашето заминаване. Съвети, упжтвания, съжаления се сипѣха отвредъ къмъ насъ. Ехъ, не бѣ лесно, нѣколко дни и нощи щѣхме да скитаме изъ планината, ние, които не бѣхме родени близо до нея и не я познавахме. Но най-после всички си отдѣхнаха съ облекчение, когато се мѣрна въ града дѣдо Ангелъ Балканецътъ. Той живѣлъ въ планината и знаелъ всички пжтеки, всички поляни, всички рѣкички и върхове, всички страхотии на планината.

Голѣма бѣше и нашата радостъ отъ неговото явяване въ града, защото по-добъръ водачъ отъ него ние нѣмахме и не можехме да желаемъ.

Дрехи, хлѣбъ и други нѣща натоварихме на едно магаре и тръгнахме следъ пладне въ единъ чудно хубавъ день. Край една рѣкичка надъ града нахълтахме въ гжсти храсталаци: лѣски, калинки, капини, шипки. Тукъ-таме надъ тѣхъ се издигаше по нѣкой грамаденъ орѣхъ, израсълъ на свобода и разперилъ криле, гордъ и могъщъ като великанъ срѣдъ джуджета.